

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Marton Ügyvédi Iroda /ügyintéző: dr. Marton Kálmán ügyvéd/ által képviselt **felperes neve** (cime) felperesnek - a Satori és Lutter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Satori Anna ügyvéd, cime) által képviselt **alperes neve /cime/** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2019. május 28. napján kelt 20.P.21.470/2018/12. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett és 14. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 31.500 (harmincegyezer-ötszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes jogelődje 2007. március 10. napján változó kamatozású svájci frank alapú fogyasztási kölcsönszerződést kötöttek a M Kft.-től vásárolt gépkocsi vételárának finanszírozására. A szerződés alapján az alperes jogelődje 120 hónap futamidőre 12.136,02 svájci frank összegnek megfelelő 1.863.000 forint kölcsönt nyújtott a felperes számára, a kölcsön összege devizában 12.136,02 CHF, a kölcsön havi törlesztőrésze 171,40 svájci frank, az első törlesztőrészlet esedékessége 2007. április 15., a teljes hiteldíj mutató 12,82%, az éves kamatláb a szerződés aláírásakor 11,28%, az első irányadó kamatláb 2,060%, az első referencia árfolyam 153,51 HUF/CHF volt.

A szerződés egyedi részének a kölcsönre vonatkozó II. pontjában rögzítettek szerint a felperes tudomásul vette és elfogadta, hogy külföldi devizanem választása esetén az árfolyamok változásai miatt a hátralevő tőkeösszeg és a törlesztőrészletek változhatnak, és a változások kockázatát magára vállalta. A szerződés III. pontja értelmében aláírásával nyugtázta, hogy az egyedi feltételekhez csatolt oldalakon található Kölcsönszerződés Általános Szerződési Feltételeit megismerte, azokat magára nézve kötelezőnek ismeri el, és tudomásul veszi, hogy azok a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képezik.

A felperes a kölcsönszerződés egyedi feltételei blankettaoldalt, továbbá az annak mellékleteként megjelölt kölcsönszerződés általános feltételei (a továbbiakban: ÁSZF) című nyomtatványt aláírta.

Az ÁSZF 8. pontjában írtak szerint külföldi deviza alapú konstrukció választása esetén a forintban kifejezett tőkeösszeg a szerződés időtartama alatt a forint és a külföldi deviza közti ... Bank Nyrt. által naponta meghatározott deviza árfolyamváltozásoknak megfelelően változik, a kölcsönt nyújtó

általános szerződési feltételeiben, valamint az üzletszabályzatában közzétettek szerint. A forintban kifejezett eredeti tőkeösszeg külföldi devizában meghatározott megfelelője a kölcsönszerződés megkötésének napját megelőző napon érvényes ... Bank Nyrt. deviza vételi árfolyam segítségével kerül meghatározásra, amely árfolyam az ún. első referencia-árfolyam. A szerződés e pontjában rögzítették továbbá, hogy a futamidő alatt az új referencia-árfolyam meghatározásának mi a módja; e szerint a referencia-árfolyam időszakonként megegyezik az ... Bank Nyrt. által közzétett deviza-eladási árfolyammal, aminek eredményeként a havi törlesztőrészek összege mindig az ... Bank Nyrt. deviza eladási árfolyam alapján kalkulált forint értékben kerül meghatározásra. Az ÁSZF 8. pont (II.) pontjában úgy rendelkeztek, hogy egy új referencia-árfolyam fenti paragrafusokban szabályozott kiszámítása esetén a hátralévő tőkeösszeg módosításra kerül a referencia-árfolyamok változása alapján. A hátralévő tőke növekszik a forint leértékelődése esetén és csökken a külföldi devizával szembeni felértékelődése esetén. Az ÁSZF e pontja tartalmazza az új tőkeösszeg meghatározására alkalmazható képletet.

A felülvizsgált elszámolás a felek között megtörtént.

A felperes keresetében kérte a szerződés érvénytelenségének megállapítását, az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását, és az alperes kötelezését az általa nyilvántartott 590.734 forint tartozás törlésére, valamint 992.720 forint visszafizetésére.

A szerződés érvénytelenségét alaki hibára, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 47.§-ában, 210.§ (1) bekezdésében, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 217.§ (1) bekezdésében foglaltakra; a Hpt. 213.§ (1) bekezdés b), c) és d) pontjára alapította. Keresetét a tisztességtelenség, mint az 1959. évi Ptk. 209/A.§ (1) és (2) bekezdése szerinti érvénytelenségi ok felhívásával kiterjesztette, tisztességtelen kikötésként azt jelölte meg, hogy a szerződés nem rendelkezik az árfolyamrészről, illetve az árfolyamkockázat feltárása az alperes részéről nem történt meg (Kaposvári Járásbíróság 12.P.20.730/2016/7. szám). Az áttételt követően folytatódó eljárásban, a 2019. március 6. napján tartott tárgyaláson (Kaposvári Törvényszék 20.P.21.470/2018/7.szám) tisztességtelen szerződési feltételnek minősítette azt is, hogy az alperes az egész futamidőre vonatkozóan nem végzett hitelképességi vizsgálatot.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felperest 127.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Ítéletének indokolása szerint a kölcsönszerződés alaki hiányosság miatt nem érvénytelen, a kölcsönszerződést a kölcsönnyújtó részéről **K S** és **M T** jegyezték, akiknek képviseleti jogosultságát az alperes cégmásolat és aláírási címpéldány csatolásával igazolta, így cégszerűen megtörtént a szerződés aláírása. A kölcsönszerződés a Hpt. 213.§ (1) bekezdés a)-e) pontjában előírtakat tartalmazza, egyértelműen meghatározza a kölcsön összegét, az ügyleti kamat százalékos mértékét, a teljes hiteldíjmutatót, a törlesztőrészek esedékességét, számát. A DH törvények szerint az árfolyamrészre vonatkozó kikötésből és az egyoldalú szerződésmódosításból származó túlfizetések elszámolása megtörtént, így az árfolyamrészre és a hiteldíj egyoldalú emelésére vonatkozóan a felperes érvénytelenségi hivatkozásai nem lehetnek alaposak. Ismertette az elsőfokú bíróság a Kúria 1/2016. számú polgári jogegységi határozatának 2. pontját, amely szerint a lakossági kölcsönszerződés akkor is megfelel a Hpt. 213.§ (1) bekezdés e) pontja által előírtaknak, ha kiszámítható módon tartalmazza a törlesztőrészek számát, összegét és a törlesztési

időpontokat, így a felperesnek a szerződés tartalmi elemei hiányára vonatkozó kereseti kérelme is megalapozatlan volt.

Az árfolyamkockázatról történt elégtelen tájékoztatásra alapított kereseti kérelmet vizsgálva az elsőfokú bíróság felhívta a Hpt. 203.§ (6) és (7) bekezdését, utalt a Kúria 2/2014. számú polgári jogegységi határozatában, valamint az Európai Unió Bírósága C-186/16. számú ítéletében kifejtettekre. Rögzítette, hogy az 1959. évi Ptk. 205/B.§ (1) bekezdésére figyelemmel az általános szerződési feltételek a kölcsönszerződés részévé váltak. Kiemelte, hogy a perbeli kölcsönszerződésben az alperes felhívta a felperes figyelmét az árfolyamváltozás lehetőségére és az azzal járó kockázatra: a tájékoztatás tartalmazta, hogy a forint leértékelődése a törlesztőrészek és a hátralévő tartozás összegét is növelheti. Kiterjedt arra is, hogy az árfolyam felperes számára kedvezőtlen változása milyen módon befolyásolja a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettséget. A szerződés részévé vált egyedi és általános szerződési feltételek részletezték a deviza alapú szerződés sajátosságait, az adós fizetési kötelezettségének alakulását. Ennek alapján a felperes fel tudta mérni az árfolyamváltozás kockázatát és annak a szerződésben vállalt pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági következményeit. A felperes nem gondolhatta alappal, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy hogy az árfolyamváltozás kockázata őt csak korlátozott mértékben terheli.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a tájékoztatás megfelel az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítéletében, a Hpt. 203.§ (6) és (7) bekezdésében, a 6/2013. és a 2/2014. polgári jogegységi határozatokban támasztott követelményeknek.

Kitért arra is az elsőfokú bíróság, hogy az utóbb bekövetkezett jelentős mértékű árfolyamváltozás a szerződéskötéskor nem volt előrelátható az alperes részéről sem. Rámutatott, hogy a fogyasztónak az adott helyzetben észszerűen figyelmes és körültekintő eljárást kell tanúsítania, elvárható a szerződés áttanulmányozása, indokolt esetben tájékoztatás kérése, erre a felperesnek az adott esetben lehetősége volt. A felperes személyes meghallgatása során előadta, hogy a szerződésben foglaltakkal ellentétes tartalmú szóbeli tájékoztatást nem kapott, az pedig, hogy a tapasztalatok alapján a szerződéskötéskor sem a felperes, sem az alperes képviselője nem tartotta valószínűnek a jelentős árfolyamváltozást, nem érinti a szerződésben vállalt kötelezettségek érvényességét.

Megalapozatlannak találta az elsőfokú bíróság a hitelbírálat elégtelenségére alapított érvénytelenségi okot is azzal, hogy a más jogági szabályokat sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha a más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, vagy ez a törvény értelmezéséből, a körülményekből következik. A hitelbírálat esetleges nem gondos lefolytatása a megkötött szerződés érvényességét nem befolyásolja.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Fellebbezését azzal indokolta, hogy az Európai Unió Bíróságának C-51/17. számú ítélete szerint csak az a kockázatfeltáró nyilatkozat tisztességes, amely az átlagember számára is érthető formában fogalmazza meg a veszélyeket, és az esetleges következményeket is részletesen, számszerűen bemutatja. A C-118/17. számú ítélet pedig megítélése szerint azt mondta ki, hogy az első magyar devizahiteles törvény nem tilthatta volna meg az eredeti állapot visszaállítását az árfolyamrészre hivatkozással, vagy ha igen, csak abban az esetben, ha az az adós kifejezett érdeke. Azáltal, hogy az első magyar devizahiteles törvény a jogtalanul felszámolt összegeket visszafizettette a bankokkal, és egyúttal érvényessé nyilvánította a szerződéseket, az adósok számára

a pereskedést gyakorlatilag lehetetlenné tette. Kifogásolta, hogy a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően az elsőfokú bíróság kimondottan az alperes előadásait vette figyelembe ítéletének meghozatala során, és nem volt figyelemmel a 2019. április 10-i kúriai iránymutatásra. A fellebbezés kiegészítésében állította a felperes, hogy kellően tudta bizonyítani az árfolyamkockázatról nyújtott alperesi tájékoztatás elégtelenségét. A keresete alapján a bíróságnak érvényessé kellett volna nyilvánítania a szerződést, kiküszöbölve ezzel az érvénytelenségi ok miatt bekövetkezett érdeksérelmet. Felhívta a Kúria Konzultációs Testületének 2019. június 20. napján közzétett állásfoglalását az érvényessé nyilvánítás lehetséges módjairól, hangsúlyozva, hogy álláspontja szerint a Kúria elismerte a bírói gyakorlat egyoldalúságát. Változatlanul úgy vélte, tisztességtelen szerződési feltételnek minősíthető az is, hogy az alperes a felperes hitelképességének vizsgálatát az egész futamidőre nem végezte el. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság többszöri indítványa ellenére nem rendelt ki igazságügyi könyvszakértőt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, azt a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján kizárólag azzal az elsőfokú bíróság által is értékelt adattal egészíti ki, hogy a kölcsönszerződést az alperes két, cégnyilvántartásba bejegyzett, cégjegyzésre jogosult képviselője írta alá. A peres felek közötti releváns tényre vonatkozó ellentétes tényállítás nem is volt, így alaptalanul állította fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróság egyoldalúan az alperes előadását vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltételek világosságát, érthetőségét a szerződés (írott) tartalma alapján vizsgálta. Releváns szóbeli információátadásra az elsőfokú bíróság által meghallgatott, az ügyletkötésben részt vett tanúk (P-B M, Sz B) vallomásából sem lehetett következtetni. A tanúk nem tudtak a perbeli szerződésre vonatkozó konkrét információval szolgálni, csupán általánosságban nyilatkoztak arról, hogy tájékoztatást adtak az árfolyamváltozás bekövetkezésének lehetőségéről, illetve, hogy a szóbeli tájékoztatás az írásba foglalt szerződéssel nem volt ellentétes.

A megállapított tényállás fentiek szerinti kisebb, formai hiányosságától függetlenül az elsőfokú bíróság helytálló következtetéseket levonva érdemben helyes döntést hozott, melyet az irányadó jogszabályok, jogegységi határozatok felhívásával helytállóan indokolt. Mellőzi azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából (18. oldal utolsó bekezdéséből) a felperes személyes előadására utalást, mivel a felperes személyes meghallgatására nem került sor. Ehelyett a másodfokú bíróság azt rögzíti, hogy a felperesnek a per során nem volt olyan hivatkozása, hogy a szerződéskötés során szóban kapott volna az árfolyamkockázatra vonatkozó megtevesztő tájékoztatást. Egyebekben az elsőfokú ítélet indokolásával az ítéletábra egyetért, azt megismételni nem kívánja, csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel hangsúlyozza az alábbiakat.

Téves a fellebbezésnek az az állítása, hogy az első magyar devizatörvény az árfolyamrészre hivatkozással megtiltotta az eredeti állapot helyreállítását, és ezáltal az adósokat (az árfolyamkockázatot érintően) kedvezőtlen helyzetbe hozta. Az eredeti állapot helyreállítását jogszabály nem tiltotta meg, az a folyósítás megtörténte esetén a kölcsönjogviszony használati jellegénél fogva nem lehetséges. A Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) 37.§ (1) bekezdése, 39.§-a azt írja elő, hogy a törvény hatálya alá tartozó deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződések esetében az

érvénytelenség megállapítását csak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazásával együtt lehet kérni. Az érvénytelenség elsődleges jogkövetkezménye, hogy az érvénytelen szerződés (részleges érvénytelenség esetén annak meghatározott része, feltétele) joghatás kiváltására nem alkalmas. Ha azonban az érvénytelen szerződés alapján teljesítés történt (részleges érvénytelenség esetén az érvénytelen feltétel a teljesítésre kihatott), az így előállott helyzetet rendezni kell, a DH2 törvény ennyiben tartalmaz megkötést az adósok számára. Az érvénytelenség jogkövetkezménye ezekben az esetekben (az 1959. évi Ptk. hatálya alatt) az érvényessé vagy a határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítás lehet. Alaptalan az a fellebbezési hivatkozás, hogy az adós ennek során hátrányos helyzetbe kerülhet azáltal, hogy továbbra is kihatással lesz rá a szerződés érvénytelen tartalma: az érvénytelenséggel okozott érdeksérelmet a bíróság felszámolja, melynek során az adóst olyan ténybeli és jogi helyzetbe hozza, mint amilyenben az érvénytelenségi ok hiányában lett volna.

Az árfolyamrés alkalmazására és az egyoldalú hiteldíjmódosításra vonatkozó tisztességtelen szerződési feltételekkel okozott fogyasztói érdeksérelmet a jogalkotó kiküszöbölte, a jogosulatlanul felszámított árfolyamrésből, a meg nem engedett egyoldalú szerződésmódosításból eredő többletterhelés elszámolása a felperes esetében is megtörtént. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott, ezzel összefüggésben a szerződés érvénytelensége a továbbiakban már nem állapítható meg. Ettől elkülönülő - és a jelen perben releváns - kérdés az, hogy az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelensége vizsgálható és megállapítható-e.

A deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződésnek az a rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető (2/2014. Polgári jogegységi határozat 1. pont).

A fenti körben a felperes fellebbezésében a Kúria Elnöke által az ún. devizahiteles érvénytelenségi perek jogalkalmazási kérdéseinek vizsgálatára felállított Konzultációs Testület 2019. április 10-ei ülésén (az Európai Unió Bírósága által különösen a C-26/13., C-186/16., C-51/17. számú ügyekben kifejtettek alapján elfogadott) összefoglaló megállapítások figyelembevételét kérte. A másodfokú bíróság ezért az irányadó bírói gyakorlat alapján kialakított összefoglaló releváns elemeire figyelemmel tekintette át a perbeli tájékoztatás jellemzőit.

Az összefoglaló 4. pontja szerint nem minősül megfelelő tájékoztatásnak, ha az árfolyamkockázat viselése csak kikövetkeztethető a szerződés egyes rendelkezéseiből, vagy több különböző okiratban (pl. ÁSZF, üzletszabályzat, hirdetmény) szereplő rendelkezések együttes értelmezése alapján. A perbeli szerződés az úgynevezett egyedi részben következtetést nem igénylően egyértelmű rendelkezést tartalmaz az árfolyamkockázatról, az ÁSZF-ben ennek kibontása, részletezése található, így a perbeli esetben nincs szó arról, hogy kockázat kérdése értelmezésfüggő lenne.

Az 5. pont arra emlékeztet, hogy a szerződéskötéssel egyidejű tájékoztatás nem kifogásolható, ha a félnek az áttanulmányozáshoz elegendő idő állt rendelkezésére a szerződés aláírását megelőzően. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, a perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az alperes a felperest a szerződés megfontolás nélküli aláírására készítette volna.

Az emlékeztető 6. pontja szerint önmagában az, hogy maga a fogyasztó nem járt el kellő körültekintéssel, nem zárja ki, hogy a fogyasztó arra hivatkozzék, hogy a pénzügyi intézmény nem, vagy nem megfelelően tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének. A jelen perben fel sem merült a fogyasztói hivatkozás kizártsága, az elsőfokú bíróság is érdemi, tartalmi vizsgálatnak vetette alá a tájékoztatást, és ezt teszi a másodfokú bíróság is. A 7. pontnak sincs perdöntő jelentősége, mert az e

pontban kifejtettek szerint a pénzügyi intézménytől történő további tájékoztatáskérés hiánya esetén a fogyasztó eljárásának megítélésénél figyelemmel kell lenni a szerződés átlagos fogyasztó számára esetleg félreérthető, homályos, bonyolult megfogalmazására is, a jelen perben azonban a megfogalmazás bonyolultsága, homályossága, félreérthetősége nem merült fel.

A tájékoztatás tartalmi követelményeit az összefoglaló 8. és a 9. pontja idézi fel. E szerint ki kell tűnnie, hogy a fogyasztóra hátrányos árfolyamváltozásnak nincs felső határa, vagyis a törlesztő részlet akár jelentősen is megemelkedhet, valamint, hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, az a hitel futamideje alatt is bekövetkezhet, nem elhanyagolható mértékű kockázatot jelent, és nem csak elhanyagolható mértékben növelheti a törlesztőrészleteket. A perbeli tájékoztatás a fenti kifejezéseket *expressis verbis* nem használja ugyan, de mivel az árfolyamváltozás hatásának deklarálását az alperes jogelődje a kölcsön, illetve a törlesztőrészletek devizában kifejezett összegéhez fűzte, a szerződésben közvetlenül azt követően helyezte el, az átlagos fogyasztó számára nem lehetett kétséges, hogy 12.136,02 CHF tőke 171,40 CHF-nek megfelelő összegű részletekben való törlesztése esetén fizetési kötelezettsége egyenes összefüggésben fog állni az árfolyam változásával. A kockázat magára vállalása pedig a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint úgy értelmezhető, hogy ezt a kockázatot korlátozás nélkül az adós viseli. A professzionális pénzpiaci szereplő által összeállított blankettaszerződés esetén nem lehet kétséges, hogy az ott kifejezett figyelemfelhívásnak nem elhanyagolható a jelentősége. Egyértelmű írásbeli tájékoztatás esetén a realitás követelménye nem azt jelenti, hogy a hitelezőnek írásban külön meg kellene erősítenie, hogy az általa megfogalmazottaknak jelentősége van, hanem azt, hogy párhuzamosan semmilyen formában (sem az egyedi szóbeli tájékoztatás, sem a nyilvános kijelentései során) nem kommunikálhat olyan módon, ami alkalmas a kockázat relativizálására. A felperes álláspontja szerint az árfolyamkockázatot számszerűen is be kellett volna mutatni, ennek elmaradása azonban nem kifogásolható.

Az alperes által nyújtott tájékoztatásnak az elsőfokú bíróság által is kiemelt, a kereset elbírálása szempontjából releváns tartalma a törvényi követelményeknek megfelel. A másodfokú bíróság a fentiekben kifejtettek szerint egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy az árfolyamkockázat korlátlan viselésének szerződési rendelkezése a felperes számára világosan felismerhető, illetve érthető volt. Az átlagos fogyasztó mércéjével megítélt felperes alappal nem gondolhatta azt, hogy az árfolyamkockázat nem valós vagy nem őt terheli, illetve őt csak korlátozott mértékben terheli, ezért a kikötés tisztességtelensége, ez okból a szerződés részleges vagy teljes érvénytelensége megállapításának feltételei nem állnak fenn.

A felperes fellebbezésében a hitelképesség vizsgálatát tévesen tekintette szerződési feltételnek. Ilyen, a felperes számára jogosultságot, illetve kötelezettséget keletkeztető kikötés a kölcsönszerződésben nem található, a hitelképesség vizsgálata a kölcsön kihelyezése folytán a pénzintézetnél jelentkező kockázat felmérését, kezelését, a felelősségteljes működést és a pénzügyi stabilitást szolgáló intézkedés, nem pedig szerződési feltétel.

A felperes fellebbezési kérelme kiterjedt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, nem jelölte meg azonban, hogy e másodlagos kérelmét mire alapítja. További bizonyítás a perben nem szükséges; a felperes által hiányolt könyvszakértői kirendelés nem merülhet fel, mivel az árfolyamrészről és az egyoldalú szerződésmódosításból eredő igényeket a DH2 törvény maradéktalanul rendezte, a 29.§ alapján az elszámolás tárgyában született jogerős határozat más polgári eljárásban már nem vitatható, a további elszámolás szükségességét kiváltó bármely érvénytelenségi ok fennállása pedig nem volt megállapítható. Így a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezésre okot az 1952. évi Pp. 252.§ (1)-(3) bekezdéseire figyelemmel nem látott.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest az 1952. évi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen a másodfokú bíróság az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján határozta meg.

A felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján.

A másodfokú bíróság a fellebbezést az 1952. évi Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja és (3) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Pécs, 2019. november 8.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogyicska Petra s.k. bíró